

**„דיין היה מג"ד מושטן, ואם יגיע לשילטון ארד מהארץ!"
 אומרת „השדה הצהובה" האגדתית, בראיון שבו היא מדברת על
 הופעתה החיצונית, תיסכוליה, תסביכיה ואכזבתה מן המדינה**

„האשמנו את החברה
 מהשואה שהם גרמו
 לנו לדימוי השלילי
 של כצאן־למבח"

„לאה רבין היתה
 היפה של הכלמ"ח
 ועד היום היא
 לא יצאה מזה"

„אין לי שום יסורי מצפון
 בקשר לבת שלי,
 את פער הדורות המציאו
 אדם וחווה"

„אני סובלת
 מהכיעור שלי,
 הייתי רוצה להיות
 יותר יפה"

„המדינה לא יצאה
 כמו שרצינו,
 כמו שחלמנו,
 הכל יצא חרא"

„הלכנו כל הזמן
 בהרגשה של
 עציבים על
 החברה מהשואה"

ריאיינה שרית ישי

**הנשדרה אינה
 נורא ככלי כתיבה**

כדי להצטרף להכשרה, ולבשו
 ומכנסיים קצרים ונעליים גבהות
 שאנחנו קוראים היום נעלי צנת
 וגרו באוהל, בניסיונות־ביחד, ה
 במיקלחות משותפות. ואני השכתי
 איזה דור משוחרר הם היו, זמה
 להם. ואז באה נתיבה ומספרת בספר
 99 אחוזים מהחברה שנהרגו בס
 היו בתולים, ושהיא לא יודעת אם
 בפלמ"ח טוהר הנשק אבל טוהר
 (ביטוי שלה) בטח היה. והיא גומרת

וחיים גרוי — כולם „גיבורים" של
 הפלמ"ח. בתקופה־מסויימת גם משה שמיר
 היה גיבור כזה, בגלל הוא הלך בשדות.
 הפלמ"ח היה מיתוס.
 עד שפגשתי את נתיבה בן־יהודה. לא
 ידעתי למה פירקו את הפלמ"ח. אולי לא
 התעניינתי מספיק, בכל אופן לא ידעתי.
 הפלמ"ח היו החברה שגנבו תרנגולות
 מהלולים, ובישלו ביצים על שמן רובים,
 והלכו קילומטרים במסעות, וחצו את
 הארץ לאורכה ולרוחבה, ועזבו את הבית

צור תיבה. ובתור בן־אדם שהוא הדור
 של אחרי־דור־הפלמ"ח, הדור שנוולד בו
 מדינת־ישראל, היו לי אליה הרבה שאלות
 שלא יכולתי או לא רציתי לשאול את
 ההורים שלי. שגם הם בני אותו הדור
 של תיבה.
 כמו כל אחד בגילי, שנוולד אחרי מיל
 חמת השיחורר, גדלתי על ילקוט הכזבים
 ועל יצאנו אט ודודו וס. יוהר וחיים חפר

ר איתי אותה מדי פעם בטעמון
 ובבית־האמנים. ידעתי שהיא אמה של
 עמל. סיפרו לי שהיא היתה פייטרית לאר
 נורמלית בפלמ"ח ושהרגה ערבים כמו
 זבובים ושהם כינו אותה בשם „השדה
 הבלונדית". אחרי־כך, מקריאת ספרה,
 הסתבר לי שהכינוי היה „השדה הצהובה".
 נתיבה בן־יהודה, אמא־שלי־עמל, היתה
 בשבילי לאורך השנים דור הפלמ"ח. כל
 פעם שחשבתי על דור הפלמ"ח חשבתי
 על נתיבה בן־יהודה, שקראים לה בקרי